

SARA OCH BLOMMORNA

Rebecka Bülow

www.dockhaveri.se

Omslagsfoto: Okänd

ISBN: 978-91-87183-36-2

© Rebecka Raff Bülow Serck 2017

PÅ NATTEN LIGGER Sara vaken med extra filter ovanpå täcket. Hon vågar inte blunda. När som helst kan det börja skaka, hon kan inte sluta tänka på det. Det hände år 1977 och då dog nästan ett och ett halvt tusen människor i Bukarest. Varje gång en lastbil passerar utanför, eller någon smäller i portdörren, så skälver byggnaden, eller Sara. Hon vänder sig under täcket och filtarna och intalar sig att vara mer rationell. När hon försöker vara rationell tänker hon att det inte tjänar någonting till att ligga vaken och vänta. Om det blir en jordbävning så kommer hon ju ändå inte kunna göra motstånd.

Sara reser sig ur sängen och tar på sig den vita morgonrocken som hänger i badrummet. Sedan hon började bo i lägenheten har hon undrat vems det är. Den passar henne så bra, den måste vara alldeles för liten för länge, store Erik. Sara knyter inte skärpet runt midjan.

Hon går ut på balkongen. Där nere kör de gula taxibilarna förbi. När gatuljusen glimrar mellan de höga byggnaderna, och de flesta av fordonen som

syns är gula taxis, då kisar hon och låtsas att hon är i New York.

Hon skjuter upp ännu en fönsterruta, den inglasade balkongen fylls av allt svalare luft. Imorgon ska jag köpa blommor, tänker Sara. Hon har tänkt att hon ska köpa blommor varje kväll men det har fortfarande inte hänt. När hon går förbi blomsterståndet vid Cişmigiu-parken känns det som om det vore sorgligt.

:)

Hej!

Skulle du kunna skicka några extra bilder i några sexiga stringtrosor så man ser din rumpa ordentligt? Vill bara veta innan jag köper! :)

VARJE MORGON GÖR Sara en smoothie. Den innehåller avokado, banan, blåbär och päron. När mixern väsnas brukar Sara tänka på att det är dyrt med blåbär och avokado. Det är med flit, ja, det enda hon gör numera är ju att vänta på att pengarna ska ta slut, så att hon tvingas till handling.

När hon bestämde sig för att åka hit hade hon fortfarande något slags hopp om framtiden. Om hon inte klarade av att vara journalist i Sverige kanske hon skulle kunna spara pengar i Bukarest medan hon tänkte ut sitt nästa drag. Det är ju så billigt i Rumänien. Men så började hon hyra lägenheten av Erik, i dessa kvarter som inte alls är billiga. Snart slutade hon tro att hon ska komma på sitt nästa drag. Så hon handlar på supermarket istället för att gå på den billiga marknaden. Hon köper dyr hämtmat också. Det går ändå inte att laga mat hemma eftersom Erik glömt att betala gasräkningen.

Sara vet inte varför Erik låter henne hyra lägenheten, hon vågar inte formulera några misstankar. Hon vet att han aldrig har hyrt ut den till någon av

sina vänner. Erik och Sara står inte alls när varandra, de har bara träffats ett par gånger i jobbsammanhang.

Hon håller sig mest inne. Oftast är hon i köket. Det finns inga växter eller tavlor där. Bara en väggalmanacka, den kom som reklam från en resebyrå. Nu är det februari och månadens bild föreställer en strand i den spanska kuststaden Nerja. Palmer, solstolar, blått vatten. Sara var där en gång som barn, det har hon nästan glömt.

I lägenhetens badrum finns ett badkar som hon aldrig har badat i. Det faller ned färgflagor från taket men det är inget hon irriteras över. Någon har målat med en färg som inte tål fukt. Sara sopar vita flingor från kakelgolvet då och då. Hon undrar om Erik också kommer att göra det när han är hemma. För även om han formellt sett bor i lägenheten, och Sara bara betalar halva hyran, så har de inte träffats sedan Sara kom till Bukarest för en dryg månad sedan.

Det var meningen att Erik skulle bo i lägenhet-

en och skriva reportage från hela södra Östeuropa för svenska tidskrifter. Men så fick han jobb på ett internationellt TV-bolag i Paris. Han är framgångsrik. Han har sagt att han ska komma till Bukarest ett par helger i månaden. Sara tänker att han säkert tjänar så mycket pengar att han egentligen inte behöver hyra ut sin rumänska lägenhet. Han har en lägenhet i Stockholm också, den skulle han tjäna bättre på att hyra ut. Han kanske gör det. Lägenheten ligger på Gärdet, bara ett stenkast från TV-huset, där Sara inte klarade av att arbeta i mer än två veckor.

När Erik kommer, om han kommer, ska han sova på en uppblåsbar madrass i vardagsrummet, har han sagt. Det finns bara ett sovrum. Där står en säng och en TV och där sover Sara. Lakanet är några decimeter för smalt för den breda bäddmadrassen. Därför använder Sara bara halva sängen, den del som är längst bort ifrån fönstren. På den andra halvan har Sara sina böcker och travar med vikta, rena kläder.

Ibland går hon ned för trapporna, ut på gatan och några kvarter västerut. Där finns ett stort fint hotell och på gatan bakom hotellet ligger ett kafé. Sara brukar fika där. *O cafeă, vă rog.* Hon har blivit stammis. En gång fick hon en gratis croissant av tanten som jobbar i kafét. Då kändes det lite mer som att hon fanns.

SARA KOM TILL Bukarest för första gången i somras. Hon stannade i två månader och jobbade på distans som vikarierande webbredaktör för en liten svensk dagstidning. Skrev reportage på frilans om rumänsk politik. George kom dit och hälsade på flera gånger, stannade mellan fem och tio dagar, bodde med Sara i rummet hon hyrde. De promenerade i de tråkliga kvarteren i de gamla stadsdelarna och gick på Obor-marknaden.

När Sara knyter skorna på trappan till Historiska museet så kommer hon att tänka på en av deras dagar tillsammans. Det var sensommar och sista gången George var på besök. Marathon. Gatorna var tomma och breda. Sara minns att hon den dagen förstod, för första gången, hur mycket gatorna sluttar. Löparnas steg mullrade som väldigt stora fjärilsvingar som slår ned luften.

George gick hemifrån tidigt. Om Sara måste rangordna sina dagar så skulle den dagen vara en av de mest särskilda. Kvällen innan hade druckit vin i Cişmigu-parken och pratat om barn. Och näs-

ta morgon gick George alltså ut tidigare än henne. Hon minns och hon tänker, älskling.

Hon var kvar hemma, hon kämpade för att resa sig upp. Han åt lunch på en restaurang. Solen. Parasollen. Statyer. Allt fick hon se senare på mobilbilderna.

På eftermiddagen bestämde de möte på trappan vid Historiska museet. Hon lyckades klä på sig och ta sig ut. Det var en särskild dag, att skiljas.

George kom till trappan med en konstig växt, ett slags fröhus. Små röda hårda bär hängde ur fröhuset på fibertrådar. De drog i bären, i trådarna. De tog roliga bilder på fröhuset, gjorde röster åt det, kallade det draken. Ja, det såg ut som en drake. Sedan gick de vidare mot parken. Han hade en flaska vin i ryggsäcken. Sara lindade in fröhuset i en servett och la det i ytterfacket på sin läderhandväska.

KRAM

Hej! Jag heter Johan och är en fräsch svensk man
på 36 år.

Jag såg din annons och skulle vilja fråga om en
annan sak. Hoppas att du inte tar illa upp nu.

Jag undrar om jag kan få köpa ett par trosor av dig
om jag får? Och sen göra en fantasi jag har?

Jag har nämligen en fantasi om att få träffa en tjej
som vill se mig slicka sina trosor rena från sperma.
Antingen min egen eller någon annans om det går
att fixa? :\$

Är det något du skulle vilja göra?

Jag skulle kunna ge 500kr för det och det tar nog
max 10min.

Hoppas du hör av dig, jag är seriös med det här...

Kram,

Johan

PÅ NATTEN LIGGER Sara vaken igen med extra filter ovanpå täcket. Hon måste slå upp ögonen vid varje ljud, ifall det skulle komma från en inbrottstjuv. Hon vet att det går ett mycket stabilt stuprör från taket, bredvid balkongen och ned till en brunn på gatan. Förut hade hon en vän i Stockholm, Matilde, som råkade ut för inbrott på natten. När Matilde rörde sig i sängen hotade en av inbrottstjuvarna henne med en kniv vid strupen. De tog Matildes och hennes sambos laptops, plånböcker och mobiler samt ryckte av den tunna guldkedja med ett guldhjärta som satt runt Matildes hals. Mer av värde fanns inte i lägenheten. Som tur var vaknade inte dottern. Inte vad de vet, i alla fall. Och nästa morgon hittade de guldhjärtat i en av krukorna på balkongen, tjuven hade tappat den. Sara brukar ligga vaken och tänka på kniven mot halsen. När det knakar i elementet som står på hjul in i sovrummet går hon upp ur sängen, tittar in i vardagsrummet. Balkongdörren är stängd.

Sara lägger sig på den obehagliga lädersoffan.

Hon undrar om George har gått och lagt sig ännu i Stockholm. Han är ofta uppe sent på nätterna. Kanske är han ute och festar med Mikael. Sara gillar inte Mikael, hennes svartsjuka är för stor, hon avskyr att han ger George droger så att hon inte når fram.

Snart kommer solen att gå upp. Det är tidig vår i Bukarest, och ovanligt varmt. Rekordtemperaturer. Körsbärsträden kommer blomma när som helst, sa tanten som serverade henne på kaféet imorse.

AVOKADO, BLÅBÄR, PÄRON, banan. Sara behöver tjäna pengar snart. Ett jobb. Hon orkar inte söka jobb. Det skulle vara dumt att söka ett jobb i Rumänien, lönerna är så låga. Det vore bättre med ett distansjobb från Sverige. Innan hon var journalist jobbade hon i en affär med köksutrustning. Äppelskalare, kaffemalare, äggkokare. Det var ett bra jobb. Men Sara kan inte jobba där längre, butiken gick i konkurs.

Det är eftermiddag. Sara somnade i lädersoffan vid soluppgången. Hon drömde att hon hade sex med George. De köpte kakor och han tog på hennes rygg medan hon betalade. Hans ögon var tårfyllda och åtrån var så varm i Saras sovande kropp. Sedan hade de plötsligt sex, när mixerljudet hugger i luften minns inte Sara var. Hon stänger av mixern, drar in ett kraftfullt andetag genom näsan och tänker på Georges doft.

Hon dricker inte smoothien, den får vara kvar i mixern. Hon lägger sig på sängen istället, kvider högt. Ibland tänker hon att hon åkte till Rumänien

för att få gråta ifred. Då får Sara ett sms. Hon slutar gråta och läser. Det är från Estefi. *Kom till Manasia och drick öl med oss! Det är ju typ som sommar.*

Estefi är den enda människan från Sverige som Sara känner i Bukarest. Eller de kanske inte känner varandra. Men de träffades på en filmvisning på det romska museet förra sommaren, och Estefi känner Erik. Sara tänker att Estefi är ensam. Annars skulle hon väl aldrig sträcka ut en hand mot Sara?

Jag kommer.

Hon tar på sig en svart klänning. Vädret är verkligen underligt. Nästan sommarvärme i februari. När Sara lägger concealer på sina finnar på hakan tänker hon att människan kommer att utplånas, precis som dinosaurierna. Fast självförvållat, genom klimatförändringarna alltså. När hon tänker den tanken blir hon så rädd att hon inte kan sminka sig mer. Hon måste röra på sig, ut, skaka av sig skräcken. Hon springer nedför trapporna och ut på gatan. Hon tänker att hon aldrig ska skaffa barn.

Sara hittar Estefi med tre vänner vid ett bord på

Manasia. De dricker öl och mousserande vin. Sara hälsar på dem – Lovisa på besök från Sverige, Diana som Estefi bor med, och så Mihai, som Diana smeker på låret. Hon är törstig. Hon går till baren och beställer ett glas vitt vin. Hon vet att hon kommer bli full, hon har inte ens ätit frukost.

”Hur är läget?” frågar Estefi när Sara slår sig ned.

”Jag är rätt nyvaken faktiskt”, säger Sara. Sist hon träffade Estefi så lovade hon sig själv att aldrig yttra något personligt till henne. Sara är trött på att relationer med andra kvinnor kräver att hon avslöjar intima saker om sig själv. Och hon är rädd för Estefis skvaller.

”Vad då, vad gjorde du igår? Vi är också jättebakis.”

”... Jag har svårt att sova. Vad gjorde ni?”

”Vi var på manefest i Rahova. Sååå kul, alltså, gud, Lovisa, visa Sara bilderna från igår!”

Sara nickar artigt uppskattande till de halvsud-diga festbilderna i Lovisas telefon. Det växer fram

ett tryck i hennes hals. Hon börjar svälja, hon tar tre snabba klunkar av vinet och sväljer ännu mer.

”Så, lillgumman, du får hänga på nästa gång!” säger Estefi. Sara svarar inte. Hon gillar inte när Estefi betonar hur ung hon är, minst tio år yngre än de andra. Sara gillar inte när någon över huvud taget ger sådana pikar, för hon kan inte avgöra vad som är på skämt.

”Let’s go to our place”, säger Diana.

Mihai svarar på rumänska att han behöver dra hem. Sara säger, också på rumänska, att hon nog bara ska dricka upp och sen gå hem och... hon har glömt ordet för vila. Och hon borde faktiskt äta något.

Så reser sig alla, Sara också, och hon följer tyst med hem till Diana och Estefi.

*

Efter ett glas plommonvin sittandes på Estefis och Dianas hårda soffa mår Sara lite illa. Lägen-

heten ligger nära det gigantiska torget Unirii och trafiken låter för högt. Hon ursäktar sig med att hon behöver frisk luft och lämnar de andra.

”Kommer du tillbaka sen eller?” ropar Estefi ned i trapphuset men Sara svarar inte.

Hon går tillbaka längs Calea Victoriei, förbi skyltfönster med lyxiga italienska märken och parfymreklamer med glänsande ben, guldskimrande kläder och vågiga, långa blonda hår. Hon svänger till höger, tittar bort när hon passerar blomsterståndet, och så in genom grinden till Cișmigiu. I denna ända av parken finns en fontän med dricksvatten. En pappa med tre små barn står och fyller stora vattenflaskor som barnen hjälps åt att bära ned från en kärra.

Sara går genom allén som leder till en lekpark. Hon slår sig ned på en av järnbänkarna och försöker att fokusera på sin andning. Hon blir rädd när hon hör hur ansträngd den låter. Det gör ont i magen också. Särskilt på höger sida. Sara lägger handen där och trycker lite. Då gör det verkligen

jätteont. Sara undrar om det kanske är blindtarmen. Då andas hon ännu mer ansträngt.

Sara kommer på att smoothien finns kvar i mixern i lägenheten. Den skiktar sig säkert nu, så att fruktköttet lägger sig som ett bottenlam. När hon tänker på det känner hon sig lugnare, som om hon släpper taget.

En jättestor hund går förbi. När Sara var liten hade hon en sådan hemma, fast som gosedjur. Det var det största gosedjur som Sara någonsin hade. Hunden hette Rosa. Hunden i parken har en lila rosett i pälsen mellan öronen.

SKÖT OM DIG

Snygg trosa. Är denna trosa string eller vanlig?
Skulle vilja köpa bilder av dig i den trosan om det
är en vanlig alltså ej string.
Hör av dig.

*

Hej.
Tack för ditt mejl.
Det är inte intressant att köpa trosan utan din
grymt fina kropp i den. Bilderna tas från halsen och
nedåt alltså inga ansiktsbilder.
Men jag har full förståelse om du inte vill.
Hör av dig om du ändrar dig.
Sköt om dig.
Micke

EFTER EN ANNAN sömnlös natt går Sara till kaféet bakom hotellet. Hon beställer kaffe och en vaniljmunk. Hon läser en tjock bok av David Foster Wallace. Sara läser mycket, men inte mer nu än förut, trots att hon har så mycket mer tid. Bland de rumänska författarna tycker hon särskilt om Mircea Cartarescu, vars verk får vissa feminister hon känner i Stockholm att himla med ögonen. Men Sara har aldrig känt sig systerlig, tvärtom. Och Sara har aldrig haft någon syster. Hon längtar inte heller efter någon. Hon vill ha George. Hon vill att George ska se henne, lyssna på henne. Åtrå henne. Hon vill vara någons mittpunkt, utan att behöva dela. Hon skäms för det. Hon skäms för att hon gått med på Eriks erbjudande att bo i lägenheten.

Vaniljmunken är egentligen lite för mäktig efter smoothien och Sara äter den i små tuggor. Hon tänker på att George en gång sa att hon har en söt kattunga. Hon tänker på när hon var Georges mittpunkt, och på när det tog slut. Det var den där dagen i Bukarest när de hittade fröhuset. Inte för att

det tog slut helt då, det gjorde det först för en knapp månad sedan. Om nu verkligen slutet tagit slut. Det var i alla fall samma dag som de hittade drak-fröhuset som slutet började. Efter att ha druckit vin i Cismigiu-parken gick de till restaurangen La Copac för att äta rumänsk husmanskost.

Solen höll på att gå ned och ljuset spelade i lövverket på uteserveringen. Sara var lite nervös, för George var kräsen med maten och det hade varit hennes förslag att gå dit. De beställde köttfyllda paprikor kokade i buljong samt en auberginesallad. Samtalet var snabbt och allvarligt. De pratade om journalistikens död, aktuellt för Sara vars vikariat som webbredaktör snarare verkade handla om att tillgodose annonsörernas krav på ämnesval än att publicera bra journalistik. Sedan kom de in på de hemska ändringarna i Sveriges asyllag och hur det förstörde livet för flera av de boende på ungdomshemmet där George jobbade vid sidan av sina uppdrag som dramaturg.

”Frågan är hur man påverkar alla dessa

människor som bara verkar nås av Sverigedemokraterna. Jag tror inte att de inte fattar att det är ett skitparti, jag tror bara att de hatar världen”, sa George. Och så drömde de om hur de skulle skapa ett alternativt parti. Sara brukade säga till sina vänner att hennes och Georges relation till stor del byggde på att visionera och planera en alternativ värld tillsammans.

”Salladen var absolut bäst”, sa Sara.

”Verkligen. Paprikan var sådär tycker jag”, sa George.

Sara svalde. Sen sa hon:

”Jag skulle vilja beställa in lite vin. Har du cigg?”

”Ja, vin! Och nä, tyvärr, jag rökte sista på vägen hit. Vi kanske kan tigga av någon?”

Sara fick ögonkontakt med en kypare. Efter att ha rådslagit med George beställde hon in en flaska rumänskt rödvin.

”Och det där med ciggen...” sa hon. ”Du vet att jag hatar att tigga cigg.”

”Jag också. Ska vi singla slant om vem som ska

göra det?”

Myntet föll till Saras nackdel. Hon reste sig och såg sig omkring bland de andra restauranggästerna.

”De där gubbarna där borta. De bjuder säkert mig.”

Hon gick ett par bord bort. Där satt två gråhåriga män och åt. Sara frågade efter en cigarett med ögonen på Kent-paketet på bordet.

”Självklart, självklart”, sa den av männen som bar hatt. Han drog ut en cigarett. Sara satte den mellan läpparna och han tände den.

”Tack”, sa Sara, blåste ut röken och vände sig för att gå.

”Vänta, vänta, vackra du, vill du inte se min bild här? Jag är konstnär förstår du. Och det här är Angelica. En kvinna jag bodde granne med.”

Han höll upp en ganska ful liten akrylmålning av en kvinna. Istället för att måla hennes örhängen hade han klistrat dit falska ädelstenar.

”Vad fin”, sa Sara artigt.

Mannen pratade vidare om Angelica. När han

berättade om Angelicas dotter, en sångerska, hörde Sara rop i bakgrunden.

”Hallå, Sara, behöver du hjälp?”

Det var George. Sara vinkade till honom. Så sa hon till mannen i hatten att hon behövde gå. Han tog hennes hand och kysste den innan hon hann protestera.

När Sara kom tillbaka till bordet var ciggen nästan slut. George stirrade på henne.

”Gud vad jobbig han var”, sa hon. ”Förlåt, ta det sista du.”

Hon räckte över cigaretten men George tog den inte.

”Alltså Sara, vad gör du? Vad i helvete gör du?”

”En gubbe babblade och höll mig kvar, det händer hela tiden, det är väl ingen stor grej?”

”Du och jag hade ett samtal. Vi hade kontakt, vi var här tillsammans, och så bröt du den bara. Fy fan.”

”Vet du hur ofta det där händer mig? Jag har lärt mig att bara tänka på något annat.”

”Vad händer dig?”

”Att jag ska ge något tillbaka för att en man har gjort mig en tjänst.”

”Men vad fan. Du får fan vara lite vaken. Det känns som att du har varit otrogen mot mig.”

George bet sig i läppen och tittade bort, ursinnig.

”Jag vill inte sitta kvar här och bråka”, sa Sara. Hon rotade i sin väska efter plånboken, smällde upp några sedlar på bordet. ”Jag går tillbaka till lägenheten. Vi får prata om detta där.”

”Lämnar du mig? Du bara fortsätter...”

”Jag tycker att du skambelägger mig på ett helt jävla orimligt sätt.”

George la också upp en sedel på bordet.

”Kom så går vi samtidigt.”

På gatan upptäckte Sara att hon frös. Tårarna rann och hon gick en meter framför George, så att han inte skulle se.

”Hallå Sara, vänta!”

Hon stannade upp.

”Jag vill verkligen gå till botten med det här”, sa George.

Men det gjorde de aldrig. När han såg att hon grät blev han tyst. Så fortsatte de gå hemåt.

*

George var kvar i Bukarest tre dagar till, Sara skulle stanna i ytterligare två veckor. Dagen innan George åkte hem gick han till en designmarknad och köpte en åtsmitande, mörkgrön sammetskläning till henne. Hon provade den i sovrummet. Den var verkligen fin, men för tajt. Hon trivdes inte i kläder som visade hennes figur, hon hade så många komplex.

”Gud vad snygg du är!”

George tog upp sin stora kamera. Han fotade henne från många olika vinklar. Sen på balkongen. Sara började slappna av, för George var så upp-rymd, ja, hon njöt av att stämningen var romantisk, att hans blick äntligen var mjuk och snäll,

hon kysste honom på munnen, smekte hans skrev utanpå byxorna, började ta av sig klänningen. Hon la sig på rygg och han fick snabbt av byxorna, kom in i henne. Sara nästan bet i kyssarna medan de juckade. Och så gjorde hon något som hon inte alls gjorde ofta – hon låg inte kvar underst, hon knuffade undan George, rullade runt över honom, satte sig ovanpå, koncentrerade sig på att göra det skönt. Efter ett tag klev hon ned från honom, ställde sig på alla fyra i sängen.

”Så här”, sa hon.

George gjorde som hon bad. Men efter några sekunder slutade han.

”Sara, jag vet inte... det känns inte riktigt äkta. Det känns inte som du.”

Sara kröp ihop på sängen, tittade ned i lakanet. George la sig bakom henne, skedade.

”Det kändes som att du gjorde det bara för att tillfredsställa mig. Alltså älskling, det var jätteskönt och så, men... jag vill känna kontakt med dig, att det ska vara äkta. Det där var som ett skådespel.”

*

Nästa morgon åkte George till Stockholm. Sara följde honom till flygplatsen. De hade båda sovit dåligt och Sara tänkte att det var därför som de inte sa något.

De drack dyra cappuccinos utanför säkerhetskontrollen.

”Det kommer att bli tomt utan dig”, sa Sara.

”Det är ju bara två veckor, sen kommer du också hem... Vi behöver fortfarande prata om det som hände på La Copac”, sa George.

”Ja.”

Sara kysste Georges tobakssmakande mungipa. Hon stod kvar och tittade på honom när han gick in i kön till säkerhetskontrollen. Han öppnade ryggsäcken och rotade efter något. Så drog han fram sitt boardingkort, tittade upp och vinkade till henne.

Hon blev så glad, att han vinkade till henne.

DAGARNA ÄR TOMMA, tänker Sara. Hon läser böcker på kaféet men tittar på klockan så ofta att hon aldrig lyckas sjunka in i texten. Allt jag gör är att vänta på att tiden ska gå, tänker hon.

På natten ligger Sara vaken och lyssnar på youtube-filmer med guideade avslappningsövningar. Ändå kan hon inte sova. När de säger åt henne att slappna av i axlarna blir hon rädd, de är så spända, och hon vet att det är dåligt med spända axlar och nacke. Flera gånger har hon fått migrän av den spänningen. Hon är rädd att hon ska få migrän. På morgonen granskar hon sin kropp i spegeln. Den har verkligen blivit större, liksom fladdrigare, den senaste månaden. Ja, sedan hon kom tillbaka till Bukarest. Hon gör knäböj i pyjamas på den sträva mattan i vardagsrummet. Sedan försöker hon göra situps men det går fortfarande inte, för sårskorpan och blåmärket på ryggen. Hon har tänkt många gånger att det var en väldig otur att det satt en krok på väggen som George tryckte upp henne mot dagen innan hon lämnade honom och

Stockholm.

*

Sara har gått igenom dagarna runt cigarett-incidenten på La Copac så många gånger. Hon förstår inte. Men det blev aldrig bra efter det. Hon är på kaféet igen och hon reser sig för att betala. Tanten är inte där idag, istället arbetar någon som Sara gissar är tantens make. Sara vill dricksa mycket, hon vill inte att han ska tro att hon inte bryr sig om deras kafé. Men hon har väldigt lite småpengar på sig.

”En croissant också, att ta med”.

Så att hon blir tvungen att betala med den stora sedeln och få växel.

Sara promenerar upp längs gatan, mot området där La Copac ligger. Inte för att hon vill gå dit, men det är ett mysigt område att promenera i, med oregelbundet gatnät och gamla vackra hus. När hon går så tänker hon på att det är fredag. Och det är ju

på fredagar som Erik har sagt att han ska komma, även om han hittills har stannat i Paris, eller åkt till Stockholm istället. Sara går på en smal gata med många bilar. Där ligger ett av kaféerna som hon ofta arbetade ifrån förra sommaren. Då var hennes dagar så fulla. Erik tror att det är så hon fortfarande lever. Inte bara Erik tror det, utan de flesta andra, för det är bara så hon kan prata om sitt liv.

*

Skyfallet kommer plötsligt. Sara trycker sig mot en port för att få skydd från dropparna som ändå studsar upp mot henne från trottoaren. Så knuffas hon framåt, ut i regnet. Hon ser bakom sig, en man har skjutit upp porten. Han fäller upp ett stort svart paraply och spatserar därifrån utan att titta på henne. Damasker. Hon vill inte ställa sig i samma port igen, utan skyndar sig över gatan. Där ligger en liten skönhetssalong. Det plingar i dörren när Sara går in. Doften hon möts av är som en vägg, av

schampon och hårfärg, av bränt hår och naggellack. Handfat, hyllor, pallar och klädhängare gör lokalen trång.

”Kan jag hjälpa dig?”

Det är en äldre dam med blonderat hår som frågar. Hon sitter bakom ett minimalt skrivbord. Bakom henne hänger en tavla med kartor över hårnysanser, och bredvid den en prislista.

”Hej, ett ögonblick...” säger Sara och studerar listan. ”Jag vill ha pedikyr tack”

Sara har aldrig gjort pedikyr förut men här kostar det mindre än en kopp kaffe på Södermalm.

”Nu?”

”Ja, nu.”

Kvinnan reser sig och öppnar en dörr som Sara inte sett förrän nu.

”Dana, är du ledig?”

”Fram till halv fem!”

Klockan är kvart i fyra. Sara bjuds in i det andra rummet. Det är litet och har blå väggar. Sara hälsar på Dana, som är yngre än sin kollega, kanske

tre-tio år. Hennes hår är inte blonderat utan färgat kopparrött.

”Pedikyr bara? Inte manikyr?”

Sara tvekar en stund. ”Nä, bara pedikyr.”

Hon tänker på hur fint det kommer vara att gå barfota i morgonrocken som hon brukar låna i lägenheten. Sexigt.

Dana tappar upp vatten med en löddrande olja i en fotbalja och Sara ombeds sätta sig på en stol framför den. Skummet kittlar mot fotknölna.

”Färg? Eller bara glans?”

”Ljusrosa, tack.”

Dana plockar ned fyra olika ljusrosa nyanser från en hylla. Sara väljer en riktigt ljus, nästan vit. Sen får hon lägga upp högerfoten på en handduk i Danas knä. Hon har flera olika saxar som hon klipper i förhårdnaderna med, och så en särskild metallpinne för att trycka ned nagelbanden. Sara letar efter något att säga. Starta ett kvinnligt, intimt samtal. Är det inte det som man ska göra på skönhetsalonger? Men varenda ord hon lärt sig på

rumänska verkar ha blåst ut ur huvudet.

Så uppstår en skarp, skärande känsla i stortån. Sara biter ihop för att inte ropa till. Hon ser på foten, det rinner lite blod på toppen av tån. Hon säger ingenting alls, inte Dana heller, som snabbt har dolt tån med en bit av handduken. Hon fortsätter klippa, fila och peta på de andra tårna. Sara är spänd.

”Du kan lägga foten i vattnet igen, och ge mig den andra”, säger Dana.

*

Det tar inte mer än tjugo minuter, sedan är båda fötternas tånaglar skulpterade och målade. Dana säger att hon bör vänta i åtminstone en kvart för att det ska torka. Hon börjar plocka undan baljan och tvätta verktygen. Sara bara sitter där. Hon tittar på klockan. Utanför dånar fortfarande regnet. Hon lyfter upp väskan som hon ställt på golvet. Tittar i den efter mobilen. Så ser hon papperspåsen från kaféet.

”Vill du ha en croissant?” frågar hon Dana som förvånat sneglar upp från handfatet.

”Va? Nej tack”, säger hon.

Sara vecklar upp påsen och bryter av toppen på croissanten. Den är inte frasig längre. Hon tuggar långsamt, bit efter bit, medan Dana säger att hon måste gå, och att Sara kan betala till den andra damen på vägen ut.

Så blir Sara ensam i rummet, med munnen full av deg.

MICKE JOHAN PETER

Hej och tack för svaret!

Nja, jag har tänkt att vi möts upp någonstans där vi kan vara. Hos dig, hos mig eller på en toalett eller kanske ännu bättre ett obemannat solarium kanske? Vi börjar med att träffas utanför och hälsar och känner efter om det här känns ok för bägge två.

Om det gör det så går vi in tillsammans och jag klär av mig naken och antingen lägger mig på golvet på en handduk, eller går ner på knä framför dig.

Du tar av dig dina trosor och ger mig dom i handen och sen ser du på när jag luktar på dom och runkar. När jag sprutar så får du gärna säga att jag får slicka upp sperman och då gör jag det.

Sen är vi klara och går skilda vägar igen!

Låter det som något du skulle kunna tänka dig?

Kram,
Johan

EFTER FJORTON MINUTER tar Sara på sig strumporna igen. Hon känner hur nagellacket på hennes ena stortå smetas ut, och svär till. Och det svider fortfarande lite i såret. Hon lutar sig tillbaka på stolen och suckar. Hon behöver liksom samla kraft för att luta sig framåt igen och sätta på sig skorna. De är lätt fuktiga vid tårna. Hon lyssnar. Jo, det verkar ha slutat regna.

När hon är ute på gatan igen får hon ett sms. Det är från Erik, det står att han har kommit till Bukarest nu och undrar om hon vill ta ett glas. Han skriver att han har ett möte från nu till klockan sex men de kanske kan ses på Mahala sen?

Den här gången kommer han alltså.

Och hon skriver att ja, det går bra, vi kan ses där. Sara skyndar sig tillbaka mot lägenheten för att byta till torra skor.

*

Han står och röker på gatan utanför Mahala.

Hon känner sig lite vinglig. Hon har glömt bort att han är så stor. Elegant i skjorta och rock. Hon har på sig en trenchcoat över klänningen. Det är lite kallt efter regnet. Kanske är det på grund av kylan som hon vinglar, som kroppskontrollen är så dålig. De hälsar med en kram. Han har någon slags parfym på sig, eller rakvatten. Hon kommer på sig själv med att undra hur gammal han är, och hon blir irriterad över att hon inte har googlat. Hon vill inte fråga, inte få frågan själv. Det räcker med att det ligger där i luften, att han är så mycket äldre, och så stor, och att hon är så mycket yngre, och så liten och vinglig. Sara tänker att det är till hennes fördel att det ligger där i luften.

De går in genom grinden, sätter sig på Mahalas gård. Beställer varsin öl.

”Vad händer i livet då, Sara?” frågar han och ler.

”Tja, inte så mycket. Jag slutade på SVT. Eller jag hade ett vick som researcher som jag inte pallade. Så då tänkte jag att det skulle bli fint att komma

hit. Tack för att jag får bo i lägenheten, så himla bra. Berättade jag att den förra jag bodde i inte finns kvar? Hela huset revs.”

”Och nu frilansar du här?”

”Nja, jag ska väl börja. Jag har haft lite rest-uppgifter kvar att göra från distans. Men hur är det med dig? Bor du verkligen här? Du är ju aldrig hemma.”

Hon kommer på sig själv med att undra vems nagellacksbortagningsmedlet i badrumsskåpet är, det har hon googlat, hans namn + flickvän, men fick inga svar. Bara en tråd på flashback om att han nog är bög. Så kommer ölen in.

”Jag flyttade ju hit för att arbeta här. Men så ringde de från Paris och erbjöd mig jobbet. Det var jävligt lägligt, det gick rätt segt här.”

”Vad gör du där då? Är du reporter?”

”Lite. Men mest redaktör. Jag har hand om allt som rör trafficking och prostitution. Det var därför de ville ha någon som kan både det rumänska systemet och som har jobbat med utsatta människor

tidigare.”

”Som kan det rumänska systemet för att så många sexarbetare kommer härifrån?”

”Ja, precis. Vi gör en del grävjobb, följer hela kedjan.”

”Låter som något som skulle kännas meningsfullt att göra.”

Erik suckar, tar en stor klunk öl.

”Jovisst. Förresten, en annan polare hörde av sig imorse och frågade om vi kunde ses. Jag sa att jag skulle höra av mig, passa på att mötas nu när jag är i stan. Så jag ska bara ringa och säga var vi är...”

Han tar upp telefonen ur rockfickan, ringer. Pratar snabbt på rumänska. Sara hänger inte med.

*

De dricker snabbt: Erik, hans vän Alexandru som kom i sällskap med Radica. Sara har druckit en öl lika snabbt som de andra druckit två.

”En runda till?” frågar Alexandru.

”Jo kanske, vad säger du Sara?” frågar Ruben.

”Jag borde nog äta något först. Annars kommer jag att bli så full.”

”Vad säger ni, ska vi beställa in lite mat till alla?” föreslår Erik då de andra. Radica invänder, hon är vegetarian och det funkar inte på Mahala. De kommer överens om att åka till Diane 4 och äta där istället. Där finns både vegetariskt och så är det nära en klubb som Alexandru tycker att de ska gå till sen. Erik ropar till sig notan.

Sara öppnar sin plånbok. Hon gjorde av med småpengarna på pedikyren. Hon lägger upp 100 lei.

”Nej nej”, skrattar Erik.

Han blinkar mot henne.

”Men kom igen”, säger hon.

”Jo. Om det är viktigt för dig kan du ta nästa.”

Och så lägger Sara tillbaka pengarna i plånboken. De andra har redan rest sig, är på väg ut på gatan.

*

I taxin blir Sara plötsligt rädd för att det ska vara något fel på bildörren. Att den ska flyga upp i nästa kurva, och att hon ska slungas ut. Så hon trycker sig närmare mitten, där Erik sitter. Han passar bra med taxidoften, tänker hon, med det världsvana, rörliga.

PÅ DIANEI 4 SÄTTER de sig vid ett av de höga, runda borden. Fler vänner till Alexandru, Radica och Erik ansluter. Sara beställer in vin och en efterrätt. Ska du också ha vin? Vilka mer ska ha? Du med? Då kan vi ju ta en hel flaska... Hon äter glass med en liten sked. Kattungan.

Hon frågar Erik om han har cigg, och han svarar att han gärna går ut och röker med henne.

”Ärligt talat är jag så trött på journalistiken. Det går inget bra, jag vill söka ett annat jobb när jag kommer hem”, anförtror hon honom där de står på Dianeis branta stentrappa. Hon ser på honom med osäkra ögon. Den mörkblå natten bakom hans rygg är stor och djup.

”Äsch, du borde skaffa dig några stadiga gig, då blir det inte lika slitigt att frilansa.”

Sara nickar. Erik flinar till och säger:

”Har du haft nåt riktigt skitjobb någon gång?”

”Jag har jobbat i butik i många år...”

”Typ klädaffär?”

”Nej en liten butik med köksredskap. Det var

rätt mysigt. Jobbat lite som servitris också.”

”Då kanske du ska testa ett skitjobb. Kan va bra att ha provat”, säger Erik, fortfarande flinandes.

Sara är förvirrad. Hon vet inte om det är ett skämt eller inte. Men cigaretten är slut och det är dags att gå in till de andra. Där står nya vinflaskor.

*

Saras lutar sig mot Alexandru när de går mot klubben. Det är bara kroppen som är lättpåverkad. Huvudet är inte suddigt, utan klarare än vanligt. Hon ser bortom gränserna.

”Imorgon blommar nog körsbärsblommorna”, säger en man som Sara inte vet om hon har hälsat på. De går längs en stor boulevard, hon vet inte vilken, hon följer liksom bara med. Sara vill inte att det ska blomma i förtid. Hon tänker på utplåning, på klimatförändringarna, hjärtat börjar klappa snabbare, hon vill verkligen inte hålla i någon så obekymrad som Alexandru. Så hon släpper honom.

Försöker andas djupt och lugnt. Hon hamnar lite bakom gruppen. Där går Erik.

”Bukarest passar i nattmörker” säger han.

Hon instämmer, han frågar:

”Vill du inte flytta hit helt?”

”Jag vet inte. Jag tänker det ibland. Men nej... i längden vill jag nog vara i Stockholm.”

Så ler han igen, den här gången är det inte hånfullt, hon är säker.

”Är det fortfarande den där killen du bor med? Som är grejen i Stockholm?”

”George? Nja...”

”Vad då? Har ni gjort slut?”

”Ja, eller, det är lite kris nu.”

Han lägger handen om hennes rygg. Hon njuter av hur han ser på henne, det finns något slags medlidande där, och, hoppas hon, en vilja att trösta henne. Hon lutar sig in i hans arm, det spelar ingen roll att huden på ryggen har ett stort blåmärke. Hon vill klä av sig så att han får se.

*

De andra stannar vid en grind. Innanför finns en igenvuxen gård och flera hus. Radica ringer ett telefonsamtal och snart kommer en man med ljusbruna dreads och öppnar grinden med en rasslande nyckelknippa.

”Ni kan komma in, men det är ingen fest längre, snuten var precis här.”

Radica och Alexandru svär bestörta men alla följer ändå efter mannen med nyckeln in. På andra sidan innergården, i ett av sekelskifteshusen, går de in i en stor lokal med smutsigt stengolv. Där finns en provisorisk bar och lila ljus.

”Vi var på riktigt feta klubbar här i höstas”, säger Erik till henne.

Sara bryr sig inte. Hon känner sig plötsligt inget annat än okontrollerat full.

”Vart drar vi nu då?” frågar en kvinna som Sara tror heter Ana, men hon är inte säker. Flera i gruppen börjar diskutera. Sara tittar på en svart ballong som sprängts nedanför baren.

”Sara? Hallå?”

Det är Alexandru.

”Va?”

”Vill du hänga med vidare?”

”Vidare?”

Hon hör att de skrattar åt henne.

”Äsch, nä, jag vill hem och sova.”

”Jag har också tappat suget” säger Ana. ”Åt vilket håll ska du, Sara?”

Sara ska inte åt samma håll som Ana. Erik bryter in:

”Men du och jag tar en taxi tillsammans, Sara. Vi bor ju ihop nu”, säger han.

*

Den svala luften tycks tröstande när resten av gruppen har gått. Ana fick den första taxin som passerade, så att hon skulle slippa vänta ensam. Sara känner sig mer klar i huvudet igen. Till och med nervös. Nervositeten håller i sig under taxi-

resan. Hon skyndar sig att betala chauffören, innan Erik ens hittat sin plånbok.

I hissen ler de artigt mot varandra.

Och när de kommer in i lägenheten är lysrörs-
ljuset så skarpt. Erik går in i vardagsrummet. Han
sätter i kontakten till fläkten som blåser upp luft-
madrassen. Ett fullt ljud. Sara går in på sitt rum,
tänker att hon bara ska gå och lägga sig. Det är bäst
ändå, det känner hon när hon minns George.

Hon byter om till t-shirten och de rosa korta
shortsen som hon brukar sova i när Erik ropar från
vardagsrummet:

”Vill du röka lite gräs innan vi somnar?”

”Ja, gärna!”

”Det är kallt på balkongen så sätt på dig en
jacka eller nåt.”

Sara sveper in sig i den vita morgonrocken
innan hon går in i vardagsrummet.

Han sitter på den svarta lädersoffan och rullar
jointen. Hon sätter sig i fåtöljen bredvid, även den i
kallt läder. Tärna ser rätt bra ut, det syns knappt att

färgen smetades ut på en nagel.

”Jag fick det här av Alexandru idag, det ska vara riktigt bra”, säger Erik medan han rullar. När han är klar tittar han upp på henne och lägger till:

”Den där morgonrocken klär dina ben.”

*

Det är verkligen kyligt på balkongen.

”Det blir nog inga körsbärsblommor imorgon ändå, det här känns ju som vinter”, ler Sara. Hon tar emot jointen, drar ett djupt bloss och lämnar tillbaka den.

”När jag flyttade in här så stod jag jämt på den här balkongen och bara tittade”, säger Erik.

”Ja, den är det bästa med lägenheten”, säger Sara och jointen finns redan mellan hennes fingrar igen. Två bloss, lämna tillbaka.

”Jag brukade tänka att det såg ut lite som New York, med alla gula taxibilar”, säger han.

Sara håller i räcket. Hårt, förvirrat. Hon vill

säga att hon också har tänkt på det där med de gula taxibilarna, men det går inte. Och när han håller jointen mot henne igen kan hon inte ta emot den.

”Fast det skulle väl någon som kan New York aldrig säga”, fortsätter Erik, fortfarande med blicken mot gatan.

”Nu måste du sluta prata för jag kan inte släppa det här räcket”, säger Sara snabbt.

”Va?”

”Hur starkt är det där egentligen? Jag kan inte släppa räcket.”

”Oj shit!”

Sara känner bara det kalla räcket mot händerna. Nere på gatan ett gult sudd. Hon är helt klar, inuti, det är bara kroppen och alla sinnen som verkar ha slutat fungera.

”Jag hämtar lite vatten. Håll i dig ordentligt, rör dig inte”, säger Erik. Han går in.

Hon känner sig så lugn, där hon står ensam kvar, hon ger upp.

När Erik kommer med vattnet vägrar hon släppa

räcket för att ta tag i glaset.

”Men du, då försöker vi gå in istället.”

Han ställer undan glaset och lägger armen om Saras axlar. Men det blir inte tillräckligt stabilt för att hon ska våga släppa taget om räcket. Så han testar att ställa sig bakom henne, greppar henne under armarna. Han för henne in i lägenheten, hon rör på benen lite, orytmskt, som om hon vore ett barn som tränade på att gå.

”Jag mår illa.”

”Då sätter jag dig vid toaletten.”

Han lägger en handduk över kaklet framför toaletten.

”Golv är ju så kallt”, säger han.

Och när han släpper Sara ser hon inte mer än ett par decimeter framför sig. Hon har varken känslor i armar eller ben.

”Jag hämtar vattenglaset.”

Hon blir ensam igen och där finns lugnet, uppgivenheten, det finns inget att göra, hon är helt maktlös. Hon tänker, jag är tacksam över att han

inte våldtar mig. Så hör hon ett klick, det är vattenglasets som placeras bredvid schampoflaskorna på badkarskanten.

Hon sitter kvar. Tiden går. Hon lyckas inte spy. Hon har fortfarande knappt nån känsel i kroppen. Ibland glömmer hon att hon sitter upp, och då trillar hon nästan omkull. Så rätar hon på sig med stöd från toasitsen.

Då och då frågar Erik om hon behöver något.

”Förlåt, det är rätt pinsamt det här”, svarar hon.

”Jag klarar mig själv.”

”Säker?”

”Ja.”

”Då går jag och lägger mig.”

SUGTABLETTER

Hej är det string e vanliga säljer du skor o nylonstr
röker du vill ha fimpar MVH mikael

*

Hej har du ballerina skor,pumps välanv hur
många cigg röker du om dagen kan du ta en bild
när du röker MVH mikael

*

ok kan du ta bild på skorna o när du röker men är
det lönt att röka så lite eller håller du på att sluta du
skulle köpa sugtabletter istället o sluta helt MVH
mikael

PÅ NATTEN LIGGER Sara vaken igen med extra filter på täcket. Hon är rädd för att George ska dö. Inte för att han är sjuk eller nåt. Men han lever inte särskilt hälsosamt. Hon känner för att ringa honom och säga att hon vill hjälpa honom att sluta röka. Men hon vet att han bara skulle bli arg på henne då.

Natten efter att hon snedtände sov hon inte heller särskilt bra. På morgonen stapplade hon till sängen från badrummet och fått ett par timmars sömn. När hon vaknade igen mötte hon Erik i köket, han såg inte alls lika stor och bredaxlad ut utan rocken. Hon bad rodnandes om ursäkt.

”Men sånt där händer ju alla”, sa han och skrattade. ”Det är lugnt. Fast var du tvungen att ockupera toan så länge, jag var sjukt kissnödig.”

Hon försökte skratta med, men det gick inte. Efter det pratade de inte så mycket. Han höll sig i vardagsrummet med dörren stängd. Sara ville gå ut men orkade inte. Bara ned till kaféet bakom hotellet en sväng. Hon köpte en vaniljmunk igen.

Tanten var tillbaka. Sara kände ögonen tåras

när hon såg hennes korta, krumma gestalt genom kaféfönstret. Och när tanten ställde kaffekoppen på bordet framför Sara så kände hon för att säga mera, *det var så hemskt inatt.*

Tidigt på morgonen går Eriks plan till Paris. De har redan sagt hejdå i köket på kvällen så hon låtsas sova när han stiger upp, borstar tänderna, sätter på sig den stora rocken och lämnar lägenheten.

Det går en dag till.

Sara ligger vaken med extra filter på täcket och undrar vem som kommer att dö först, hon eller George. Hon hoppas att det blir hon.

*

Nästa morgon ser Sara på facebook att hennes bror ska resa utomlands i två veckor. Hon skriver och ber om att få låna hans lägenhet i Hägersten. Simon svarar att det går bra, han behöver någon

som vattnar, och vaddå är det problem eller? Nej då. Glad smiley. Sara köper direkt en flygbiljett hem till Stockholm. Den avgår snart, om bara nio dagar. För det är då hennes bror åker till Thailand. Sara tänker att hon har nio dagar och två veckor på sig att hitta ett mer långsiktigt boende till sig själv i Stockholm. Det är i princip omöjligt, men här vill hon inte stanna.

Sara går två kvarter genom duggregn till mataffären. Tar en röd kundkorg, lägger i avokado, blåbär, päron och banan. Hon har inte druckit någon smoothie på hela veckan, och nu, när hon tänker på det, på den där lena känslan i munnen, så känner hon sig väldigt lättad över att Erik har åkt.

HOPPAS!

Jag är en ensam undergiven kille som vill bli Din kund. Hoppas på svar gör Andreas

NÄSTA GÅNG SARA går till fiket tar hon med sig datorn och tittar igenom annonserna på platsbanken. Hon sparar flera stycken, uppdaterar sitt CV och skriver personliga brev. Allra helst skulle hon vilja jobba i butik igen, som i en mataffär, det ger bra timlön och mycket OB. Hon ser att Scandic söker städpersonal och receptionister till fyra av sina hotell. Hon bestämmer sig för att söka till allihop. Sara har aldrig jobbat med städ förut, mer än i butiken då, den var så liten att butikspersonalen tog hand om det vid stängning. Sara dricker den sista slurken kaffe när hon tänker att jo, det vore väl bättre med ett jobb som inte innebär så mycket kundkontakt? Hon som är så dålig på det sociala.

Så ställer tanten fram en kopp kaffe till. Hon ler, blottar en vit tandrad som avbryts av en brun och en guld tand.

”Från mig”, säger hon.

Sara ser upp från datorn, säger tack och ler, hon vet inte vad mer hon ska säga, det känns som att hon ska börja gråta, hon vill verkligen inte det

just nu, tanten har redan lämnat bordet och ställt sig i dörröppningen med en cigg i mungipan, hon tänder och andas in rök, blåser ut mot lyxhotell-ets baksida. Sara sväljer en klunk av kaffet, det är alldeles för varmt, och hon öppnar ett nytt dokument för att skriva ett personligt brev för ansökan till Scandic. När hon tittar på tanten nästa gång kommer hon att tänka på sin mamma och som är it-konsult med jobbresor och hotellnätter och vinkyl i Bromma-villan. Hon börjar skriva på brevet, fastän det känns helt lönlöst, varför skulle de anställa någon som så uppenbarligen är en bortskämd skitunge. Och hon tittar upp på tanten igen. Med en ringprydd hand vinkar hon till ett gäng skolpojkar som går förbi på andra sidan gatan. Sara vill berätta för tanten att hon inte har pratat med sin mamma på två år. Skolpojckarna ropar något, Sara förstår inte vad. Tantens drar ett bloss till, ser sig om efter ett askfat.

*

Det är natt och Sara är rädd. Hon sitter upp i sängen med datorn i knät och söker jobb. Överallt. För varje jobb hon söker så känns det allt mindre som att hon kommer få något. Låren är svettiga och klibbar mot varandra, datorn värmer så. Det gör lite ont i pannan av skärmljuset. Förut var Sara rädd för att bli synskadad, eftersom hon använder skärmar så mycket. Men ikväll är hon alltså rädd för något annat, hon vet inte vad. Det känns som att hon håller på att försvinna.

Hon går in på Craigslist Bucharest. Om hon inte får ett jobb i Stockholm kanske hon kan göra något uppdrag snabbt nu, sista veckan här? Hon scrollar och ser rubriken: ”Köper använda trosor”. Sara klickar. En man vill köpa använda trosor, tillsammans med en bild på avsändarens underkropp med trosorna på. Sara tycker först att det är komiskt. Hon som avskyr att tvätta, tänk om hon bara skulle sälja sina använda underkläder och köpa nya istället? Hon ska precis svara mannen,

när hon kommer på att det vore mer lönsamt att sälja till svenska män. De betalar mer. Hon googlar ”sälja använda trosor” och får upp två sajter som förmedlar kontakter just för det ändamålet. På den ena finns också flickor för att köpa och sälja använda skor, strumpor och ”övrigt.” Sara ställer sig upp, tar av sig sovshortsen och sätter på sin webcam. Hon tar en bild från naveln till knäna, med de prickiga trosorna i fokus.

Snart har hon lagt upp sin annons. Det kostar 25 kronor och hon betalar via sms.

DU BEHÖVER INTE

Hej sexy ny
Skulle vilja se dig över cam i din sexiga trosa sen
köpa den.
hade varit super sexy.
Kram

*

Du behöver inte visa ansiktet :)

*

Ok. Adda min epost på skype så bestämmer vi
resten där.

NÄR SARA KOLLAR sin mejl nästa morgon har hon fått ett automatiskt svar från Scandic. Tack för din ansökan, står det. För att gå vidare i antagningsprocessen behöver hon göra ett personlighetstest online. I mejlet finns hennes inloggningsuppgifter till test-sajten.

Hon har också fått tre svar på sin annons. Alla vill att hon ska göra något annat, eller något mer, än att bara skicka trosorna och en bild. Hon blir illa till mods. Så går hon in på hemsidan igen. Där står det att hennes annons har 72 visningar. Ovanför finns en annan annons, skriven av ”Lola”, upplagd bara ett par minuter efter Saras. Den har 248 visningar. Det står att Lola kan visa sig i webcam. Lolas bild föreställer en kropp i röda spetsunderkläder. Vaderna, fötterna och huvudet syns inte. Den är högupplöst och Sara undrar om hennes eget suddiga foto duger. Eller om hon kanske borde visa sig i webcam också. Hon skulle ju kunna göra det utan ansiktet. Men måste hon se männen då? Eller har de sin kamera avstängd?

Sara vill skriva till Lola under ett mansnamn och fråga vad en session med webcamsen kostar. Hon tänker att alla på sidan säkert ändå använder falska namn. Annars skulle väl inte nittio procent av användarna ha något av Sveriges fem vanligaste namn? Lola kanske inte ens heter Lola, utan något mer intetsägande, som Louise eller Anna.

Men hon gör inte det. Istället skriver hon ett mejl från sin vanliga adress.

”Hej Lola, jag har sett din annons och jag vill också sälja trossor m.m. Du har absolut flest klick och jag tänker mig att det går bra för dig. Hur gör du? Jag behöver ett jobb just nu och jag tänker mig att det här skulle kunna bli effektivt, om jag sköter det snyggt. Men är så rädd för att bli lurad. Det känns som att jag jämt blir lurad. Vänliga hälsningar, Sara”

*

Personlighetstestet innehåller tre moment med

mellan tjugo och tio frågor i varje moment.

En gäst kommer in på hotellet och klagar på att besökare på sportevenemanget intill tagit alla parkeringsplatser. Vad gör du?

A. Säger till gästen att du inte kan göra något och att gästen inte kommer få hjälp med att lösa detta.

B. Blir arg och säger till gästen att du ska ta upp detta med hotelledningen.

C. Överlämnar frågan till en mer erfaren kollega.

D. Gör ett undantag från reglerna och erbjuder gästen att använda personalparkeringen.

*

På eftermiddagen går Sara till Cișmigiu-parken. Hon lägger lättad märke till att körsbärsblommorna fortfarande inte har slagit ut.

Sara går lika långsamt, mållöst, som pensionärerna med fluffiga små hundar.

Ett träd blommar faktiskt. Hon ser det på långt håll och går snabbt närmare. Hon ställer sig nedanför trädet och ser upp. Det är inte körsbär. Blommorna är mycket större och ljusare. De sitter på kvistar där bladens knoppar fortfarande är små, slutna. Det är vackert. Kronbladen är vita i kanterna, men närmast kvisten har de samma nyans som nagellacket Sara har på tårna.

Bredvid trädet finns en skylt. Sara går dit och läser ”Magnolia”. Det finns en informationstext om magnolian under rubriken, med svartvita bilder på hur magnolian byter skepnad under året. Och där, längst ned, finns en bild på hennes fröhus. Ja, det som George hittade, och som de lekte med. Sara ser upp mot trädet igen.

”Hej draken”, säger hon.

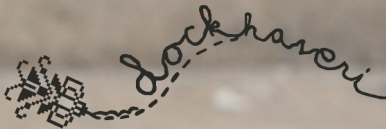
Sen går hon tillbaka till Eriks lägenhet. Hon vill se om Lola har svarat. När hon går förbi vattenfontänen, uppför stentrapporna, så drömmer hon om att Lola har svarat.

SARA

Hej Sara, vad fint att du hör av dig. Saken är den att jag ganska ofta också blir lurad. Men visst, det går okej. Det underlättar att hålla på en längre tid och bygga upp kundrelationer, stammisar typ. Jag blir nyfiken på dig som skriver så här, hur mår du egentligen? Vill du prata? Jag finns ju på skype...
men utan cam då.

Kram Lola

www.dockhaveri.se